

Вечеръ пакъ така. Подпише се и чакъ тогава легне. И спането му е сладко.

Като дойде време пакъ за училище, бай Тано се събуди рано. Една голѣма радостъ го вълнуваше; той плаваше сякашъ въ щастие. Искане цензъ. Та той си има вече цензъ! Може да се подписва. Службата е сигурна. Ще капятъ по малко парици. И кѣщичката ще стане... Бай Тано насипа въ качетата прѣсна вода за ученицитѣ, накѣса цвѣтя изъ градината, сви отъ тѣхъ вѣнци и постави въ всѣка училищна стая по единъ. Сякашъ е дошелъ празника св. Кирилъ и Методий!

Слънцето се събуди. Сжщо като съ лейка порѣси то цвѣтята въ градинката, и тѣ блеснаха позлатени. Бай Тано се вглеждаше ту тукъ, ту тамъ. Всичко като че ли е оживѣло. Ето лалетата му се усмихватъ. Коловетѣ отъ стобора сякашъ сж хора, станали и мирно свалили шапки. Дърветата като че ли сж прострѣли ржце, плѣскаатъ и викатъ „браво!“

Радостта не сдържа бай Тано на едно мѣсто. Той заскита изъ двора, засвири съ уста, сърдцето му затупа, като че ли иска да изхвъркне.

— Охо—о—о, Тане! Какво си засвирилъ като грамофонъ тази сутринъ — извика задъ гърба му главниятъ учитель. Бай Тано искаше много, много да приказва на Савова. Да му покаже изписаната тетрадка и да опише всичката си мжка, която е изпиталъ, докато се е научилъ на четмо и писмо, но лудата радостъ като воденъ талазъ шибна устата му и той задавено каза:
— Кефъ ми е, учителю!.. Вѣрно, трудъ положихъ, ама нали знаешъ...

— Знамъ, знамъ — прекъсна го главниятъ учитель. Сега вече имашъ цензъ. И съ бомба да те биемъ, не можемъ те разби!

Тържествена усмивка изпъна набръчканото лице на бедния страдалецъ.